

vil kunne staa ved. Det er i øvrigt ikke noget nyt, der her er sket. Hvis det ærede Medlem vil slaa efter og se i Lovforslagene om Indfødsrets Meddelelse, vil han se, at de samme Udtryk fandtes ogsaa, før Socialdemokraterne fik Sæde i Magistraten. Det er altsaa en Ordning, der bestaar endnu fra den Tid, at den af Borgmestrene, der har med disse Sager at gøre, skriver saaledes. Den samlede Magistrat har, som sagt, ikke haft disse Sager til Behandling, men jeg haaber, at jeg skal faa gennemført, at dette sker, og haaber da ogsaa, at det i Fremtiden vil blive anderledes med Meddelelsen af disse Anbefalinger, end det hidtil har været.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg takker det ærede Medlem for Bornholm Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen) for hans Udtalelser om Lovforslaget, og særlig takker jeg for det ærede Medlems Tilslutning til de Punkter paa Lovforslaget, hvorom jeg har haft en Kontrovers med Københavns samlede Magistrat. Naar Kommunalbestyrelsens Anbefaling som Regel maa anses som Betingelse for, at Forslag om Meddelelse af Indfødsret til en bestemt Person kan stilles, saa kræves der selvfølgelig, at Nægtelse af Anbefaling maa være bygget paa saadanne Oplysninger om Ansøgerens private Liv og Forhold, som ere Kommunalbestyrelsen bekendte, og som ikke kunne være Ministeriet bekendte. Hvor det derimod, som i de af det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds fremdragne Tilfælde, er saaledes, at Kommunalbestyrelsen stiller sig mod de Regler, hvorom Rigsdagens to Ting nu gennem en Aarrækkes Forhandlinger ere enige, der har Ministeriet ikke fundet at kunne tage Hensyn til, at der mangler Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen, og den har optaget de paagældende Personer alligevel.

Med Hensyn til det særlig her fremdragne Spørgsmaal, om hvorvidt det skal være en Hindring for Opnaaelsen af Indfødsret, at paagældende har modtaget offentlig Fattigunderstøttelse, er Sagen den, at efter at der i en Aarrække har været forskellige Meninger og ført Kampe mellem de to Ting, er man nu bleven staaende derved, at offentlig Fattigunderstøttelse i al Almindelighed er en Hindring for Opnaaelsen af Indfødsret, medmindre, som det hedder i Landstingets Betænkning for 2 Aar siden, en saadan Hjælp er ydet for længere Tid tilbage til Kur og Pleje i

Sygdomstilfælde og tilbagebetalt i den nærmeste Tid, efter at Understøttelsen er udredet. Indenrigsministeriet gaar altsaa ud fra som en Sag, hvorom Tingene ere blevne enige, at en saadan kortvarig ydet og atter tilbagebetalt Fattigunderstøttelse til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde bør ikke være Hindring for Optagelse paa Forslaget, og at der, naar en Kommunalbestyrelse af den Grund nægter Anbefaling, ikke tages Hensyn dertil. Samtlige andre Kommunalbestyrelser have ogsaa forstaaet dette, og det er ogsaa lagt frem gennem forskellige Betænkninger fra begge Ting; kun Københavns samlede Magistrat stiller det stadig som en Hindring for Anbefaling til Opnaaelse af Indfødsret, at en saadan Hjælp til Kur og Pleje er ydet. Saaledes har det stillet sig i flere Aar, ogsaa paa Lovforslaget i Fjor var der en Række Ansøgninger fra København, der vare fraraadede af Magistraten, men som jeg optog. Alligevel var der atter i Aar ikke mindre end 23, som jeg har optaget, men som Magistraten har nægtet at anbefale ganske i Strid med de humane Regler, som nu følges af Rigsdagens to Ting. Jeg skal nævne et af de mange Eksempler, der lige falder for, nemlig Nr. 357. Her er en Mand, der i 1886 var indlagt paa Kommunehospitalet. Han betalte, hvad han der blev skyldig, i 1887. Københavns samlede Magistrat har ment, at den Sygehjælp, som saaledes blev ydet i 1886, men tilbagebetalt i 1887, skulde for bestandig være en Hindring for Opnaaelse af Indfødsret. Her falder mit Øje paa et andet Tilfælde, det er Nr. 234. En Datter af Andrageren har i 1892 for Fattigvæsenets Regning været indlagt paa Øresundshospitalet; Regningen, der var paa 16 Kr. 80 Øre, blev straks efter betalt af Andrageren, men ogsaa her siger Københavns Magistrat, at vedkommende dog har været lige indenfor Fattigvæsenets Dør, vedkommende har modtaget nogen Hjælp af det offentlige, idet der har været et Øjeblik, inden Regningen blev betalt, derfor skulde det for bestandig være umuligt for vedkommende at faa Indfødsret. Endnu et Tilfælde skal jeg nævne, Nr. 118. Andragerens Hustru har i 5 Dage i August 1895 været indlagt paa Kommunehospitalet, og Kuren kostede 6 Kr., derefter har hun fra den 30. samme Maaned til 4. September samme Aar paa ny været indlagt, og Kuren kostede da 7 Kr. 20 Øre. De første 6 Kr. bleve tilbagebetalte i August Maaned, ca. 14 Dage efter Hospitalsopholdet; de 7 Kr. 20 Øre bleve tilbagebetalte